

PHẦN 5

Ba ngày sau, vào một buổi chiều, Lộ San đang ngồi vặn máy hát nghe âm nhạc, bỗng bà vú gọi nàng:

- Thưa mợ, không, thưa cô! Có điện thoại của cô.

Có lẽ điện thoại của Cốc Minh gọi về? Nàng đi ngay đến phòng điện thoại, nhắc ông nghe kè vào tai.

- A lô, chị đó hả? Lộ San đây, có chuyện gì đó chị?

- Ba với má nhớ em quá đi.

- Phải rồi, bởi từ lâu em không về nhà.

- Em mạnh giỏi chứ?

- Vâng, mạnh giỏi.

- Có thể về nhà được không?

- Phải về chứ, em đâu có mất tự do mà không về.

-... Tiếng cười từ đầu dây bên kia.

- Chờ Cốc Minh về, em sẽ cùng đi với chàng.

- Cũng được. A lô! Có phong thư cho em.

- Từ đâu gửi đến đó?

- Từ tiểu bang California bên Mỹ quốc.

- Ở đâu?

- Từ Ca-li-pho-t-ni-a bên nước Mỹ.

-... chị à, chuẩn bị bữa cơm trưa cho bọn em nhé.

- Được rồi, hẹn gặp lại.

Lộ San tiếp xong cú điện thoại, nàng đứng thần thờ bất động. Tin từ Mỹ quốc gửi về đây, không phải của Tạ Cách Luân thì còn ai vào đó?

Cộc Á Lâm từ văn phòng tiếp được cú điện thoại, lão vừa phì phà khói thuốc vừa hỏi:

- A lô, Lộ San hả? Con gọi ba có chuyện gì?
- Thưa ba, con muốn trình với ba một việc...
- Bất cứ việc gì ba cũng chịu ý con, chuyện gì hãy cho ba nghe.
- Được rồi, con muốn Cộc Minh cùng đi với con không?
- Anh ấy không có ở nhà.
- Con bảo lão Vương lái xe đưa con đi.
- Ba rất tốt với con.
- Lộ San, con nên trang điểm cho đàng hoàng để ba má xem con như nàng công chúa của ba má nhé.
- Thưa ba, con biết điều đó. Cảm ơn ba.
- Hẹn gặp lại.

Cộc Á Lâm tiếp xong cú điện thoại, lão hít một hơi thuốc xì gà, nhả khói bay từng vòng trên trần văn phòng. Lão rất vui mừng được một nàng dâu xứng đáng, lão xem nàng như con gái của mình.

"Cộc Minh!

Em vừa tiếp được điện thoại của bà chị, nói rằng cha mẹ em đang nhớ em, nên em phải về thăm nhà. Ba đã gọi lão Vương lái xe đưa em đi. Đến chiều nay anh lái xe đến rước em.

Em yêu anh

Lộ San"

Lộ San viết thư để lại cho Cộc Minh, để trên bàn trang điểm, nàng tin rằng khi chàng về sẽ gặp ngay. Nàng mang xách tay, soi gương lần chót, miệng lẩm bẩm:

- Nếu mình không bị hình ảnh của Tạ Cách Luân theo vẫn vít, quả nàng là một công chúa sung sướng nhưt đời. Nàng đi đến phòng bà Lâm nói: Thưa má, con đã sửa soạn rồi.

- Lão Vương chưa đem xe ra, Lộ San! Con hãy xoay mình lại má xem nào, chà! Cái áo màu xanh lọt rất thích hợp với con, nếu ba con mà trông thấy, chắc hẳn lão sẽ khen con là một nàng Công Chúa đẹp nhưt đời.

- Thưa má, ba vừa nói chuyện với con trong điện thoại, ba bảo con nên trang điểm cho tuyệt đẹp, để về nhà ba má xem con như nàng công chúa để ba má con vui mừng.

Bà Lâm cười toe toét, hôn lên má nàng nói:

- Như vậy mới phải chứ? Thăng Minh không biết nó đi đâu mà không đưa công chúa về nhà!

- Con đã viết thư cho anh, dặn anh chiều nay đến rước con.

- Con hãy đi, chờ nó về má sẽ nói lại.

- Con cảm ơn má.

Tiếng bà vú nói ong óng trước cửa.

- Cô ơi! Lão Vương đã lái xe về rồi.

Bà Lâm nghe mục vú gọi Lộ San bằng cô bà không được hài lòng:

- Cái bà vú này thật là lạ, thường nghe bà kêu dẫu tôi bằng cô mãi hè. Bà vú ơi, bà vú!

Bà vú từ ngoài chạy vào:

- Thưa bà, lão Vương đã đem xe về rồi, bà để cho lão đưa mợ đi!

- Từ nay về sau không nên gọi Lộ San khi thì bằng cô khi thì bằng mợ nữa. Lộ San, con về nhà nói lại, má gửi lời viếng an ba má của con nhé.

- Dạ!

- Con hãy đi cho sớm!

Bà vú rất thích nàng, bà đứng nhìn chiếc xe từ từ chạy ra khỏi cửa, sau cùng bà hướng nhìn Lộ San quơ tay vẫy chào rồi bà mới quay vào nhà đóng cửa lại.

Xe chạy rất nhanh, nhưng trong lòng của Lộ San cũng rất nôn nóng, nàng muốn lập tức về đến nhà để xem tin thư từ Mỹ quốc gửi về. Không bao lâu, xe đã đến nhà cha mẹ nàng dừng lại, nàng không quên lễ độ:

- Cám ơn ông đưa tôi đến đây.

- Thưa mẹ! Không, thưa cô! Chừng nào tôi sẽ đến rước cô?

- Được rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Cốc Minh.

- Chào cô. Lão Vương chỉ là một tài xế, nhưng lão rất hiền lành và được coi như một người cha tốt.

Lộ San đưa tay nhận chuông cửa, người ta mở cửa là Lộ Ni nàng vừa thấy em về reo lên:

- Kia, em!

- Chị mạnh giỏi!

Đã lâu rồi chị em họ không gặp nhau, khi gặp họ ôm nhau tỏ tình thân mật mà không nói lời nào. Sau cùng Lộ Ni nói:

- Em, chúng mình hãy vào nhà, ba má đang nhớ em. Nhưng ba đã đi vắng.

Hai chị em thân mật dắt nhau vào nhà, khi tới nhà khách, Lộ San vùng khỏi tay chị chạy sang ôm mẹ:

- Má!

- Con gái cưng của má!

Mới ngày nào đây mà họ đã xem như xa nhau bằng thế kỷ nay lại được trùng phùng, nàng buồn vui lẫn lộn, ôm mẹ mà khóc sụt sướt.

- Lộ San, con làm sao vậy?! Con sống khó khăn lắm phải không? Hãy nói cho má nghe đi?

- Không có, bên chồng con đối xử với con rất đẹp.

- Tại sao con lại khóc?

- Con muốn khóc trong lòng má thật lâu cho vui đi thương nhớ.

- Chị mày đưa khăn cho kia, hãy lau cho khô nước mắt đi.

Nội tâm của nàng như uất ức đã lâu, khóc thật nhiều cho lòng thơ thối nhẹ nhàng. Vì bóng hình của Tạ Cách Luân lảng vảng mãi trong tâm trí, khiến cho cuộc sống của nàng không yên ổn. bình thường tại nhà chồng, nàng giả ra vui vẻ, khiến cho bên chồng không hiểu rõ nàng có tâm sự thâm kín mà phải ưu sầu. Nàng nói chuyện với mẹ giây lát rồi đến phòng của chị:

- Chị à, thư gì của em đâu?

Lộ Ni lấy thư trao cho em, vừa cười vừa nói:

- Không ngờ tại Mỹ Quốc em cũng có bè bạn, người bạn này ở California đang làm gì?

- Em không biết.

- Sao em lại không biết?!

- Có lẽ đi học.

- Bạn trai hay gái vậy?

- Bạn trai.

Lộ Ni kinh ngạc hỏi:

- Bạn trai? Duyên cớ nào biết nhau, có thân mật lắm hay không?

- Chị muốn em phải giải đáp thế nào đây?

Lộ Ni lại kinh ngạc và nghi ngờ hơn:

- Em à, chắc gặp gỡ nhau trong một cuộc vui nào đó, hiện giờ em là gái đã có chồng, nếu Cốc Minh mà biết được, chắc không xong đâu, Cốc Minh có biết hay chưa?

- Chưa biết chị à, người này không phải là bạn trai của em, em chưa từng tin thư qua lại lần nào, chẳng qua chỉ gặp nhau hai lần, có lẽ chàng theo đuổi em thì phải.

- Hãy xem thư coi ông ấy nói gì.

- Được rồi, nhưng em yêu cần chị chớ nên cho Cốc Minh biết.

- Em không hiểu tánh nết của chị à, chị nào phải như những người quanh năm chỉ theo tọc mạch chuyện của thiên hạ hay sao?

Tay Lộ San run run, một mặt mở thư ra, một mặt trả lời:

- Tuy không có chuyện gì quan trọng, nhưng em sợ chị vô ý lỡ nói ra cho Cốc Minh biết, nó sẽ có ảnh hưởng đến tâm tánh vui vẻ của chàng. chị à, Cốc Minh tuy mới 18 tuổi, nhưng chàng là người biết cách nuông chiều vợ con.

Lộ Ni không trả lời, Lộ San tập trung tinh thần để xem lá thư của Tạ Cách Luân. Lộ Ni ngồi một bên xem quyển sách Anh Văn. Thư của Tạ Cách Luân rất ngắn:

"Cô Lộ San

Hiện tôi đang ở một nước phồn thịnh, vui vẻ, nhưng khó mà xua đuổi được sự vắng lặng, lạnh lẽo nơi cõi lòng, mỗi lúc màn đêm trùm phủ vạn vật, tôi rất buồn nhớ quê hương, không biết đến ngày nào mới trở về nhà? Trong tương lai tôi muốn phục vụ cho tổ quốc, cũng vì tiếng nói giọng cười của cô.

Mỗi khi có tiệc tùng, dạ hội, là tôi nhớ lại trong ký ức những khúc vũ với cô, thật là đẹp tuyệt vời...

Đừng trách em tôi, nó đã cho tôi biết địa chỉ của cô, điều đó không phải do tôi bảo nó cho biết. Nếu cô trách nó, xin hãy phiền tôi.

Thôi, Giáo sư đã đến rồi, tôi không muốn cho người ngoài hiểu rõ những ẩn tình của mình. Kính... Cầu chúc cô được nhiều hạnh phúc

Tạ Cách Luân"

Lộ San xem tới lui hai ba lượt, nhưng chưa thỏa lòng, nên xem lại lần nữa. Xem xong, Lộ San như bị một hình bóng vây hãm trong ký ức, đêm vũ hội ngày Chúa Giáng Sinh cách nay ba năm nó sống lại trong tâm tưởng của nàng. Từ thể chất đến tâm tư còn mê hoặc vũ khúc của Tạ Cách Luân. Nàng rất hận mình sau quá thấp, chỉ đứng đến mang tai của chàng, nàng cũng tự hỏi tại sao mình không đi giày cao gót, nếu được thế thì cao hơn một chút. Nàng thầm nghĩ và bội phục nhịp bước khéo léo của chàng. Do đó, khi vũ xong, nàng lột mặt nạ ra, nhìn Tạ Cách Luân mà nhíu mày làm dáng, cũng thầm muốn cho chàng biết rằng, nàng là một người đẹp.

Âm nhạc lại trỗi lên, nàng khước từ khiêu vũ với những người khác, trong lòng chờ đợi Tạ Cách Luân mời nàng, nhưng chàng đã rời khỏi sàn nhảy tự bao giờ, lòng nàng cảm thấy thất thèo xót xa. Nàng sợ vẻ mặt bồn chồn của mình rất khó xem, nên lật đật mang mặt nạ lên, từ hai lỗ trống mặt nạ, nàng vẫn chú ý tìm chàng. Nhưng sàn nhảy đã vắng bóng người thanh niên có nhịp bước tuyệt vời đó. Luôn mấy bản nhạc, nàng vẫn không thấy bóng chàng, nàng biết rằng chàng đã đi rồi, nên nàng sẽ lên rời khỏi dạ vũ. Từ dạo ấy nàng nhớ nhung mê một cái người cùng nàng đã nhảy một bản nhạc...

Nàng nhớ đến đây, Lộ Ni gọi lớn:

- Lộ San, Lộ San! Trong thư nói những gì? Chắc trong ấy có những lời ngọt ngào đẹp đẽ lắm.

Trái lại, bức thư không có hương vị ngọt ngào văn chương bóng bẩy gì, nhưng nó gợi một ký ức đã qua. Nàng đáp:

- Chị muốn xem không?

- Đừng cho chị xem trong găng gượng.

- Hiện giờ em rất muốn cho chị xem. chị à, thật em rất rối loạn, không biết tính sao cho phải?

Lộ San thấy em nàng như đang trong cơn mê lập tức bước đến lấy bức thư xem. Xem xong, nàng rất nhẹ nhàng vô tư lự:

- Có gì mà khó, mặc cho hắn nói chi thì nói chớ gì.

... Lộ San cắn chặt môi, không nói lời nào.

- Trong quá khứ em không tiếp dạng bức thư nào kiểu này sao? Tạ Cách Luân không phải là bạn trai thân mật của em! Có gì mà tinh thần bất an! Để chị giúp em xé bỏ nó vào xọt rác là yên chớ gì.

- Ý!

- Em muốn để nó mà làm gì? Điều cần thiết là không nên lưu trữ loại thư này, nó sẽ gây cho chồng em hiểu lầm.

Lộ San cúi đầu trầm giọng:

- Cũng được. Bỏ nó vào xọt rác hay làm gì tùy chị.

- Chị sẽ xé nát nó ra từng mảnh vụn.

Lộ San đè nén sự đau khổ:

- Tùy ý chị Tốt hơn nên đốt nó cháy rụi cho không còn thấy dấu vết nào.

Lộ San xé nát bức thư của Tạ Cách Luân, không khác nào đã xé quả tim của chàng, nàng cố đè nén sự đau khổ, nhưng hai khoé mắt đôi giòng lệ chảy dài xuống má. Nhân đó, Lộ Ni cảm thấy tâm sự của em không tầm thường như nàng tưởng. Nàng xé vụn lá thư để trên bàn, đồng thời cầm tay Lộ San:

- Tại sao em tỏ ra kích động? Xem đôi giòng lệ cũng đủ biết Tạ Cách Luân đang in sâu hình bóng vào tâm nang, có thể còn đậm đà hơn hình ảnh của chồng?

- Chị!

- Trong quá khứ, chị chưa nghe một lần em nói đến danh hiệu Tạ Cách Luân, chuyện xảy ra như thế nào, tại sao em không cho chị hay biết?

- Từ trước, em chưa hề nói lại với ai.

- Chị là người thân thích với em, tình cảm của chị em ta rất thân thiết, em đã quên rồi, từ trước có việc gì em cũng tìm chị để vấn kế, tại sao chuyện liên hệ với Tạ Cách Luân em không cho chị biết?

Lộ San tỏ vẻ sợ sệt:

- Chị! chị dám thề với em không?

Lộ San đưa tay lên:

- Nếu cần giải trừ điều thống khổ cho em chị có ngại gì mà không thề.

- Xin chị đóng cửa buồng lại, em không muốn cho má nghe, bà sẽ lo lắng vì em.

Lộ Ni làm y theo lời em, nàng bèn dìu Lộ San đến ghé ngồi xuống, nàng vỗ vai êm dịu hỏi:

- Em hãy nói đi!

Trầm ngâm giây lát Lộ San gật đầu nhìn chị.

Đại khái chừng một tiếng đồng hồ, Lộ San kể rành đầu đuôi cho Lộ Ni nghe, vấn đề khởi thủy là nàng đã yêu Tạ Cách Luân. Lộ Ni đứng dậy, hai tay vòng trước ngực, nàng lắng nghe Lộ San kể rõ đầu đuôi, dường như nàng không mấy tin, một cô bé gái vừa 14 tuổi lại đi yêu mê một người con trai, nếu không phải do em nàng tường thuật, nàng nghe qua tai nàng muốn điếc đi được. Nàng đứng ngay người nhìn thẳng vào mặt Lộ San, thỉnh thoảng chau mày, không biết khởi đầu bằng câu gì? Nên khuyên nhủ hay trách cứ. Sau cùng, nàng kêu lên:

- Em!

Lộ San không trả lời, nàng cúi đầu xuống, làn tóc phát phơ tựa như liễu rũ cạnh hồ. Lộ Ni lắc đầu, lại gọi một tiếng nữa:

- Em!

- Vâng!

Nàng kêu lên một tiếng nghe rất thương cảm, khiến cho Lộ Ni phấn khởi nói:

- Em hãy quyết tâm đi, cố hết sức để xóa nhòa cái hình bóng của Tạ Cách Luân, đừng lưu lại một dấu vết nào trong tâm khảm nữa. Hiện giờ em là vợ của Cốc Minh, chị nghe em nói nhiều lần, Cốc Minh là chàng trai rất vui vẻ, biết yêu chiều vợ, không gả em cho Minh thì không ai đáng tin hơn được, một chàng trai tuổi vừa 18 lại luôn làm tròn bổn phận người chồng. chị còn nhớ rõ lời em thường nói: chị à, có Cốc Minh cạnh bên, thì em cảm thấy đầy đủ lắm rồi.

- Em đã từng nói như vậy.

- Em đã biết nói như vậy, tại sao lại để cho hình bóng của Tạ Cách Luân gây cho tinh thần em rối loạn?

- Em không làm chủ mình được, biết làm sao đây?

- Chị cũng biết, người con gái không thể dễ quên mọi tình đầu, nhưng chỉ khó quên đó thôi, chớ không tỏ ra rối loạn trông rất thảm hại, luôn cả mấy hôm bỏ cơm bỏ nước như em.

- Nếu thời kỳ trăng mật không gặp lại chàng thì em đâu còn nhớ đến mọi tình cũ.

- Tại em hứa lời đi dùng cơm cùng người, lại còn hứa lời đến nhà người ta mà khiêu vũ nữa.

- Chị không hiểu, không thể khước từ lời mời với lòng tốt của người.

- Thực ra, cũng tại em muốn đi gặp Tạ Cách Luân, để tìm xem lối sinh hoạt của người mình yêu, nên em phải hứng chịu đau khổ.

Nghe chị nói, Lộ San ngẩn ngơ, quả chị nàng nói đúng như vậy. Lộ Ni lại tiếp lời.

- Nếu không có mặt chồng em, khiến cho em cảm thấy lầm lỗi với chồng, mà sớm lia vũ hội, nếu em không tự chủ sớm rời Đài Nam, thì sẽ xảy ra những điều khác nữa.

Những lời của Lộ Ni đã đánh trúng của Lộ San, nàng buồn rầu nói:

- Em không ngờ vấn đề ấy nó sanh ra những điều rắc rối cho em, trong đó chỉ muốn gặp lại để xem cho biết mà thôi.

- Đối với mỗi tình đầu, tuy qua giây phút, nhưng có thể nó sanh ra sự lầm lẫn suốt đời. Từ nay, em không nên nghĩ đến Tạ Cách Luân, sẽ tránh khỏi những điều lầm lẫn sau này nữa.

Lộ San nhìn chị bằng đôi mắt van cầu:

- Chị à, xin chị giúp em sau này.

- Được, chị hứa sẽ giúp em, chỉ vì hiện giờ vợ chồng em vô cùng hạnh phúc, hy vọng em sẽ lạt lẻo với cuộc tình duyên vô lý đó đi.

- Em không có lý do nào phản bội tình yêu của Cốc Minh, do đó, luôn luôn em nghe lời chàng.

Lộ Ni với nụ cười an ủi, nàng cũng không thể quên ký ức lúc nàng 13 tuổi, cũng yêu mến chàng trai cạnh nhà lớn hơn nàng một tuổi. Sau khi chàng trai ấy dọn nhà đi nơi khác, khi ra đi chàng không hề biết nàng yêu chàng, chàng rất vui vẻ hồn nhiên, dờn nhà đi mà chẳng chút lưu luyến gì. Nghĩ đến đây, nàng tự buồn cười cho mình. Lộ San hỏi:

- Chị cười em hả?

Không kể đến lời em hỏi, Lộ Ni tiếp tục nhớ lại. Ngày đó, nàng sẽ lên đứng tại phía cửa sau, xem chàng trai ấy đang vui cười nhíu mày tròn mắt, trong khi nàng tự ứa nước mắt. Nhưng trước mặt những người hàng xóm, nàng không dám ra mặt chuyện vãn với chàng. Đã sáu năm qua, chàng ấy hai mươi tuổi, nàng mười chín tuổi và là chị cả trong gia đình. Sáu năm không gặp nhau, nếu giờ gặp lại chàng, chưa biết có như tình trạng của Lộ San không hay phát sanh ra những sự biến đổi nào khác nữa?

- Chị à, tại sao chị không trả lời em?

- Đâu có, tại... chị đang suy nghĩ chớ.

- Chị đang tìm biện pháp giúp em à?

Lộ Ni âm à nói:

- Ồ, chị đang tìm cách giúp em.

- Chị đã nghĩ ra chưa?

- Chị sẽ từ từ tìm ra cách giúp em.

Trong lúc đó, Hà ba Châu về đến trước cửa, ông ta ho lên hai tiếng. Khiến cho bà Châu, Lộ Ni và Lộ San cùng chạy ra.

Bà Châu mỉm cười hỏi:

- Đố ông ai đứng sau lưng đây?

Lộ San găng gượng mỉm cười bước ra nói:

- Ba!

Hà ba Châu lộ vẻ phẫn khởi nói:

- A, con gái tôi về đây mà. Lộ San, con về đây thăm má hay thăm ba?

- Con thăm cả ba lẫn má!

Bà Châu tiếp lời:

- Ông sao kỳ quá, con gái đã có chồng rồi, mà ông giỡn với nó như còn con nít vậy.

Lộ San nũng nịu:

- Con không chịu vậy đâu?

- Con không đồng ý thì mai một ba sẽ giỡn với cháu ngoại chớ có sao đâu.

Lộ Ni lộ vẻ hồ thẹn hỏi:

- Bà à, ba...

Hà ba Châu nhìn hai con hỏi:

- Ý! Lộ San, Cốc Minh không có về cùng con sao?

Lộ San xem đồng hồ:

- Ồ! Chiều nay anh đi đến rước con.

Hà Ba Châu bỗng nhiên nhìn thẳng vào nàng và lo lắng hỏi:

- Lộ San, ba hy vọng rằng ba đã nhìn lầm vẻ buồn rầu lộ ra trên nét mặt con.

Nàng thất kinh, liếc nhìn chị, Lộ San không muốn gây cho ba mẹ lo lắng. Lộ Ni đỡ lời:

- Ba đã lầm rồi, Lộ San không phải buồn rầu, mà nó chờ ba rất lâu, tự nhiên sanh ra vẻ nôn nóng đó chớ.

- A, điều đó không quan trọng, bọn nó mới kết hôn, hai đứa nó rất đầm ấm mà.

Đầm ấm thì đầm ấm thật, nhưng từ ngày có bóng dáng của Tạ Cách Luân lảng vảng thì Lộ San thường ném những mùi cay đắng. Bà Châu đang lặng lẽ bỗng nhiên vui mừng kêu lên:

- Ngoài cửa có tiếng xe, chắc chắn Cốc Minh đến.

Đúng là xe của Cốc Minh, chàng lái xe vào trước cửa nhà khách, tắt máy xong bước xuống đi vào:

- Ba má, chị và Lộ San!

Bà Châu lộ vẻ đắc ý nói:

- Tôi nói xe của Cốc Minh đến đâu có lầm, nghe tiếng kèn và tiếng thắng xe gấp rút cũng đủ biết Cốc Minh đến rồi.

Cả nhà cùng vui cười, chỉ có Lộ San tuy vui vẻ bên ngoài, nhưng trong lòng nàng cảm thấy không yên. Hà ba Châu nghiêm sắc mặt nói:

- Chiều nay có đủ mặt con gái và rể, nhứt định phải tăng thêm thức ăn, gọi là tăng phần danh dự, nếu ba má dùng không hết phần danh dự đó, là không vui hết mình với con cái.

Bà Châu tỏ vẻ quan tâm:

- Ông sao nguyên tắc quá...

Hà Bá Châu chỉ vào bụng nói:

- Càng hay chớ sao, bụng này chứa không nổi ba cân sao?

Lộ Ni đùa cợt:

- Ba! Nếu theo chương trình tăng gia dinh dưỡng của ba, chúng con cả thầy bốn đứa sợ e theo không kịp ba.

Cốc Minh cũng phụ họa theo:

- Con hy vọng ba mập mập thêm, người phát phì sẽ tăng thêm phúc đức.

Hà Ba Châu vỗ nhẹ vào vai con rể:

- Tốt lắm, buổi cơm tối con nên dùng thêm thịt mỡ, con sẽ thấy nó mau lên cân.

Lộ Ni tiếp lời:

- Ba! Nếu trên thế giới này mọi người đều quan niệm như ba thì chắc chắn trái đất sẽ chở nặng thêm mà không quay nổi.

Hà Ba Châu bị con gái khôi hài, ông ta ngồi trên ghế sofa với chiếc thân phi nộn, muốn đứng lên cũng khó khăn. Con và rể của ông ta thấy thế bèn đến tiếp đỡ cho ông.

Sau bữa cơm chiều, cả nhà vui vẻ, vợ chồng Cốc Minh từ giã ra về. Trên đường về, Cốc Minh lái xe chạy rất chậm. Màn đêm sắp trùm phủ không gian, trên đường phố xe và người rất ít qua lại. Cũng vào khoảng đường này, có lần Cốc Minh chở Lộ San chạy vòng tới lui cho đến sáu lần. Nhờ sáu lần chạy tới chạy lui đó, mà chàng thành công không ít trong việc cầu hôn nàng.

Kỷ niệm đẹp hơn hết là đêm trăng mờ dưới bóng cội đại thọ, Cốc Minh dừng xe lại, chàng thử hôn lên má nàng. Tuy lộ vẻ sợ sệt, nhưng nàng cũng đồng ý với chàng. Cái hôn lần đầu tiên này cũng là sự giao cảm đầu tiên của chàng và nàng.

Hôm qua cũng đến dưới cội đại thọ này, chàng vừa lái xe, vừa ôn lại chuyện cũ. Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng ngồi cạnh bên mà không nói lời nào. Có lẽ đến khoảng đường này nàng nhớ lại chuyện đã qua? Cốc Minh bèn thăm dò:

- Lộ San! Có phải đến đây em hồi tưởng lại chuyện dĩ vãng của chúng ta...

Nàng trả lời rất êm ái:

- Cốc Minh, em đang suy nghĩ rất nhiều.

Nghe tiếng trả lời nhỏ nhẹ của nàng, chàng hình dung nàng không phải là vợ, mà là một tình nhân hiền dịu thì đúng hơn. Chàng bèn ngừng xe lại dưới bóng cội đại thọ cũ. Lộ San hỏi:

- Cốc Minh, sao anh không cho xe chạy nhanh hơn? Em nhứt định muốn cho xe chạy thật nhanh.

Chàng cảm thấy thất vọng, nhưng nghe nàng hỏi thúc cho xe chạy nhanh, chàng rất kinh ngạc vì nàng ước muốn có cảm giác mạnh. Thường thường, chàng cho xe chạy nhanh một chút thì nàng hô hoảng lên. Hiện giờ chàng lấy làm lạ hỏi:

- Lộ San, em muốn việc gì, anh đều đồng ý, nhưng bảo anh cho xe chạy nhanh, anh không muốn vì có em ngồi bên cạnh. Anh sợ hai đứa cùng gặp nguy hiểm.

Chàng không nghe nàng đáp, cũng không thấy nàng tỏ thái độ nào, chàng vô cùng hoang mang, có lẽ không chạy nhanh theo ý nàng, nên nàng không bằng lòng? Bỗng Lộ San nắm chặt lấy tay chàng nói:

- Cốc Minh, có lúc em muốn nói mà không ra lời, vì lòng tốt của anh đối với em làm em xúc động quá.

Chàng đang hoang mang, bỗng nghe nàng nói thế, chàng cũng yên tâm phần nào. Chàng mỉm cười:

- Lộ San, chiều ý em anh cho xe chạy nhanh một chút để tượng trưng cho lối phóng xe, mà em vừa đề nghị.

- Đừng anh, chạy chậm lại đi, chạy nhanh quá sẽ bị cảnh sát phạt cho mà xem.

Nói xong, nàng bèn cầm tay lái của Cốc Minh để lên tay lái, nàng nói tiếp:

- Lái xe bằng hai tay mới chắc ăn hơn, Cốc Minh, anh đồng ý lời em căn dặn không?

- Chỉ cần có em ngồi cạnh bên anh thì anh lái xe an toàn trăm phần trăm.

- Nếu em không có trên xe, anh cũng phải lái xe bằng hai tay, chớ lái một tay em không vừa ý đâu. Đụng người em cũng sợ, mà tai nạn cho mình em cũng ghê sợ lắm!

- Được rồi, anh ghi nhớ lời em dặn.

- Cốc Minh, vừa rồi em xúi anh phóng xe, là điều quấy quá, xin anh tha thứ lỗi cho.

- Dầu việc gì quan trọng nữa, anh cũng tha thứ cho em.

Dầu việc gì? Nếu là việc ta thâm yêu Tạ Cách Luân được nói rõ ra, chàng có tha thứ không? Tuyệt nhiên là không, chỉ vì mọi người ai cũng biết hờn ghen, nhưng không khác chi nhau, nếu chàng có người yêu, nàng cũng không thể tha thứ được. Cốc Minh cũng không vượt ra ngoài thông lệ đó.

Hai người cùng yên lặng cho đến khi xe quẹo vô cửa.

Nghe tiếng xe ngừng, bà vú chạy ra nói:

- Cậu với cô về đến rồi. Ông bà cùng đi Lưu Công quán không có tại nhà. Cô cậu nên du ngoạn một vòng?

Cốc Minh mỉm cười đáp:

- Chúng tôi đã đi du ngoạn rồi.
- Cậu à, khi cậu đi không bao lâu, có một cô gái gọi cho cậu.

Lộ San nghe nói có người phụ nữ gọi điện thoại cho chàng, nàng nhìn Cốc Minh trân trối.

Cốc Minh vẫn bình tĩnh hỏi:

- Ai gọi tôi vậy bà vú?
- Không biết, tôi hỏi thăm tên họ, người ấy nói, chờ giây lát sẽ gọi lại...
- Người ấy gọi lại chưa?
- Chưa gọi.

Cốc Minh rất lễ độ nói:

- Vú à, từ rày con đi học nếu có điện thoại thì vú nên gọi vợ con đến nghe.

Cốc Minh muốn biểu lộ chân tình cho vợ tin tưởng rằng chàng không hề có bạn gái bên ngoài. Lộ San cũng hiểu như vậy, nàng thâm cười cho tâm tính mình quá hẹp hòi, vừa nghe có bạn gái gọi điện thoại cho chồng thì trong lòng cảm thấy khó chịu. Hai người vừa bước lên lầu, bỗng bà vú nói:

- Cậu ơi, có tiếng cô hồi sớm gọi cậu.

Chàng quay lại nói:

- Lộ San, em hãy tiếp chuyện thay anh, hỏi xem là ai? Có chuyện gì cần gấp?

Lộ San trả lời rất rõ ràng:

- Anh có ở nhà mà em tiếp chuyện thay anh nổi gì.

Nghe nàng nói thế, chàng bèn vội vã trở lại cầm điện thoại lên:

- A lô, Cốc Minh đây, A! Bạch Lăng đó hả, tôi vừa mới về đến, nghe nói cô có gọi điện thoại cho tôi một lần. Tôi biết, sao? Cô đã cãi vã với Trương Hiểu Phong? Chuyện gì vậy? Ồ! Ồ! Chuyện nhỏ nhoi mà, hà tất phải cãi vã nhau? Ồ! Ồ! Bạch Lăng tôi khuyên các người nên nhớ đã yêu nhau từ trước, tuy chưa thành chồng vợ, nhưng hiện giờ đã đính hôn rồi, hai người nên nhường nhịn nhau ở đời. Từ nay Lộ San sẽ tiếp điện thoại nhé, tốt hơn nên rủ bọn này cùng đi chơi một bữa thì vui vẻ lại chứ gì. Được! Được! lát sau tôi sẽ điện thoại cho

Hiểu Phong, hy vọng hắn sẽ xin lỗi cô. Ồ! Ồ! Tôi biết, thôi nhé, tôi hy vọng từ này đôi bạn đừng cãi vã nhau nữa, sẽ gây tổn thương cho người đẹp chứ không ích lợi gì. Hẹn gặp lại.

Cốc Minh tiếp xong điện thoại, bèn quay số gọi Trương Hiểu Phong, nói chuyện xong bèn đi thẳng lên lầu, vỗ cửa đùng đùng. Lộ San từ bên trong hỏi:

- Phải Cốc Minh không?
- Phải rồi, cho phép anh vô được không?
- Cứ tự nhiên khỏi phải hỏi ý kiến.

Chàng vui vẻ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy nàng nằm ngay trên giường:

- Em muốn ngủ hả?
- Em ngủ hồng được, chỉ nằm nghỉ đây thôi.

Chàng ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy cườm tay nàng vừa cười vừa nói:

- Lộ San, đó em ai gọi điện thoại vậy?
- Em không nghĩ ra, có lẽ bạn mới kết giao của anh.

Chàng cười ha hả, hôn tay nàng nói:

- Trong thiên hạ thiếu chi gái đẹp, mà anh chỉ thích có một mình em thôi.
- Nếu như em chết rồi thì sao?
- Anh ở vậy suốt đời. Lộ San, em đâu có chết bây giờ, mà phải sống ít nữa cũng chín chục tuổi.
- Già từng đó tuổi khó coi lắm.
- Em càng già càng đẹp, vì mùa xuân sẽ theo em mãi mãi.
- Ai gọi điện thoại cho anh đó?
- Bạch Lãng.
- Chắc rầy rà nhau rồi chứ gì?
- Em nghĩ rất đúng, bọn họ chẳng rầy to cũng cãi nhỏ, không khi nào dứt.
- Tại sao vậy? Chắc có một người quấy?

- Không có chuyện chi gọi rằng quấy hay phải, Bạch Lãng vốn là cô gái hiếu động, hay tiếp xúc làm ồn với nhiều bạn bè, hôm qua cô ta mời bạn học đến đãi tiệc và nhảy nhót, nhưng cô tổ chức không được chu đáo, nên thức ăn khiếm khuyết.

- Rồi sao họ cãi vã nhau?

- Không điều chi phải rầy rà, sau khi dùng xong, Bạch Lãng sợ bè bạn phê bình, bèn hát âm nhạc lên, mời chúng bạn nhảy nhót, Bạch Lãng tìm không ra Trương Hiểu Phong.

- Anh ấy đi đâu?

- Chỉ vì chàng sợ Bạch Lãng bực tức, nên đã lên rút lui trước.

- Cốc Minh, sao anh biết rõ quá vậy?

- Anh vừa gọi điện thoại, Trương Hiểu Phong đã thuật rõ cho anh nghe, hơn nữa bữa tiệc này, Bạch Lãng có mời anh tham dự, nhưng bạn đi rước em.

- Chuyện xảy ra như vậy, theo ý anh thì sao?

- Anh khuyên Trương Hiểu Phong hãy đến chịu lỗi với nàng, vì chàng đã ra đi mà không từ giả.

- Thái độ của Trương Hiểu Phong ra sao?

- Anh ta vẫn thờ dài, cũng phải đến xin lỗi người đẹp một phen.

- Thế là anh đã nhiều lần hoà giải giữa đôi bạn này.

- Anh không cho đó là một tiền lệ.

Vô hình trung, Lộ San đem Cốc Minh và Trương hiểu Phong ra so sánh. Cốc Minh thật đáng yêu.